ICOANA BUCOVINEI

Publicaţie a Asociaţiei Culturale Flondor şi a Familiei Racovitză-Flondor

RĂDĂUŢI - CERNĂUŢI • • • An I nr. 1 - 2005

Comemorări

IANCU FLONDOR
80 de ani de la trecerea în eternitate

Părând pe veci a răsări,
Din urmă moartea-l paşte,
Căci toţi se nasc spre a muri
Şi mor spre a se naşte.

Sublimele versuri eminesciene aveau să răsune ca o reverenţă adresată marelui român Iancu Flondor de către profesorul Gheorghe Micailu din Ciudei, la ceremonia religioasă, consacrată comemorării a 80 de ani de la trecerea în eternitate al acestui făuritor al Unirii din 1918. Parastasul ce a avut loc în penultima duminică de octombrie, la mormântul lui Iancu cavaler de Flondor din curtea Bisericii Sfinţilor Arhangheli Mihail şi Gavril din Storojineţ şi, care, a fost organizat de Asociaţia Culturală „Flondor" din Rădăuţi, în persoana domnului vicepreşedinte Mihai Pânzaru, ajutat de Vichentie Nicolaiciuc, vicepreşedintele Filialei „Bucovina" a Uniunii Democrate a Ucrainenilor din România. Din partea Societăţii pentru Cultură şi Literatură Română i-au susţinut profesorii Ştefan Rotaru şi Daniel Hrenciuc, avocatul din Rădăuţi, Mircea Rusu. La eveniment au fost prezenţi domnul Alexandru Racovitza, strănepot de frate, consulii Ovidiu Ene şi Ioan Aniculăesei, reprezentanţi ai Consulatului General al României la Cernăuţi, etc. După oficierea slujbei de pomenire pentru odihna sufletelor membrilor familiei Flondor de către Vasile Covalciuc, protopopul raionului Storojineţ, parohul Ion Schipor, preoţii Constantin Chifu din Igeşti şi Constantin Şubran din Ropcea, Alexandru Racovitza, strănepotul lui Tudor cavaler de Flondor, fratele lui Iancu, a spus:

„Sunt foarte emoţionat în această minunată zi pe care Dumnezeu mi-a dăruit-o să fiu alături de dumneavoastră şi împreună să desăvârşim această pomenire. Sufletul meu este trist, fiindcă nu m-am întâlnit cu majoritatea dintre înaintaşii mei. Dar în acelaşi timp sunt foarte bucuros când văd că atâta lume îşi aduce aminte de ei. Suntem poate nevrednici şi nu ne ridicăm la înălţimea lor. Sunt tânăr şi prea puţin i-am cunoscut. Până în 1990 n-am ştiut unde se găsesc aceste locuri, de unde se trag înaintaşii mei. Dacă n-ar fi fost prietenii de la Asociaţia Culturală „Flondor", nu aflam nici până în prezent".

Domnul Mihai Pânzaru i-a informat pe cei prezenţi la această acţiune de comemorare, despre situaţia în care se găseşte în România un imobil aparţinând diplomatului Constantin Flondor, fiul lui Tudor, fratele lui Iancu:

„Acest imobil a fost solicitat conform legislaţiei de către familia Flondor. L-am câştigat în instanţă la tribunal la Botoşani şi aşteptăm ca guvernul României să-l retrocedeze. În prezent acest imobil este închiriat cu 30 de cenţi pe lună, adică 3 dolari şi 60 de cenţi pe an, de o societate comercială. Familia Flondor ar dori să facă din el o casă memorială. Fraţii Flondor au fost coloana vertebrală a conştiinţei româneşti în Bucovina şi nu înţeleg de ce se întâmplă asemenea lucruri. La ceremonia de azi de comemorare a celui mai mare român din Bucovina au primit din partea noastră invitaţie atât oficialităţile româneşti, cât şi cele ucrainene, dar nici una din ele n-a găsit timp să trimită măcar o coroană de flori, cu excepţia domnului Mihai Frunză primarul Rădăuţiului. Personal, voi căuta întotdeauna fonduri să susţin această bisericuţă şi celelalte care au fost ctitorite de familia Flondor".

Profesorul Vichentie Nicolaiciuc, ucrainean de naţionalitate, a rămas îngrijorat de faptul că la această ceremonie de comemorare au venit mai mulţi oameni în etate.

„Datoria noastră e să sădim dragostea faţă de trecutul nostru istoric în inimile urmaşilor noştri. Îmi pare rău că nu sunt prezenţi reprezentanţi ai autorităţilor române şi ucrainene. Se pare că unii cred că istoria începe de la ei".

Profesorul Ştefan Rotaru a subliniat:

"Iancu Flondor şi-a consacrat viaţa poporului din sânul căruia s-a născut. Timp de 13 ani a fost vicepreşedintele Societăţii pentru cultura şi literatura română în Bucovina. Iancu cavaler de Flondor făcea parte din vechea boierime românească provenită din ţărănime, ridicată prin vrednicie militară. Iancu Flondor, reprezentant de vază al boierimii româneşti nu şi-a uitat originea, fiind apărătorul şi prietenul ţăranilor. Le-a cunoscut nevoile şi bucuriile, a participat alături de ei la sărbătorile naţionale, trăindu-le împreună cu ei".

La câteva momente din propria copilărie legate de familia Flondor s-a referit profesorul Gheorghe Micailu:

„ În 1941, familia noastră împreună cu cea a lui Sever

Zotta, fost director al Arhivelor Statului, a locuit, în Kazahstan, într-un bordei de 3 x 4 metri (în total eram 14 persoane). Şi dacă Iancu Flondor îşi are mormântul, lângă care azi comemorăm 80 de ani de la moarte, apoi Sever Zotta a murit în pustiurile îndepărtate ale Kazahstanului şi nu se ştie unde e locul lui veşnic. Am aşteptat 50 de ani şi numai cu 4 ani în urmă am predat Institutului „Sever Zotta" din Iaşi manuscrisele ce le-am păstrat împreună cu tata. Sper că ele vor constitui o pagină importantă a istoriei acestei familii".

La încheierea parastasului organizatorii le-au dat celor prezenţi câte un colăcel şi un pahar de vin de sufletele membrilor familiei Flondor, care a lăsat urme adânci în istoria Bucovinei.

Felicia NICHITA-TOMA

(Extras din ziarul „Zorile Bucovinei" (Cernăuţi), nr. 81 (13.442) din 6 noiembrie 2004.

VIKTOR IUŞCENKO
BIOGRAFIA UNUI PREŞEDINTE

Noul preşedinte al Ucrainei pro-occidentalul Viktor Iuşcenko s-a născut la 23 februarie 1954 în satul Korujivka din regiunea Sumska în familia unui profesor. A studiat economia la Ternopil iar apoi a ocupat funcţia de contabil în regiunea Ivano Frankivsk. În 1976 a fost angajat de Banca de Stat a URSS, filiala regiunii Sumska. Mai târziu a fost promovat vicepreşedinte la Banca Agroindustrială a Ucrainei din Kiev.

În anul 1993 a fost angajat la noua Bancă Naţională ı Ucrainei şi a devenit preşedinte al acesteia în 1997.

Astfel el a jucat un rol important în crearea monedei naţionale a Ucrainei, *hrivna* şi a stabilit un sistem modern de reguli pentru băncile comerciale. De asemenea a preîntâmpinat valul hiperinflaţiei care a lovit ţara şi a reuşit să salveze valoarea monedei naţionale ca urmare a crizei financiare din Rusia din anul 1998.

În decembrie 1999, Iuşcenko a fost numit prim-ministru de preşedintele Leonid Kucima, numirea fiind ratificată de Parlament cu o majoritate covârşitoare de voturi: 296 pentru, 12 contra. Un progres semnificativ a fost realizat de guvernarea cabinetului Iuşcenko. Curând guvernul său, în special viceprim-ministrul Iulia Timoşenko a intrat în conflict cu magnaţii industriei cărbunelui şi gazelor naturale. Rezultatul acestei situaţii conflictuale a fost un vot de neîncredere din partea Parlamentului, în anul 2001. Cu 263 de voturi contra şi 69 de voturi pentru guvernul Iuşcenko a căzut dar o mare parte a populaţiei a dezavuat acest fapt. Au fost adunate circa 4 milioane de semnături pentru a sprijini o petiţie în favoarea lui Iuşcenko şi o demonstraţie de 10 000 de oameni a avut loc la Kiev.

În anul 2002, Iuşcenko a devenit liderul coaliţiei politice "Ucraina Noastră" (*Naşa Ukraina*) care a primit o majoritate de locuri la alegerile parlamentare din acel an, dar insuficiente pentru a forma o majoritate, iar eforturile de a forma un guvern de coaliţie cu alte partide din opoziţie nu a dat rezultate.

La alegerile prezidenţiale din 2004 în urma mai multor tururi de scrutin Viktor Iuşcenko a fost ales preşedinte al Ucrainei cu 52% din numărul voturilor exprimate.

Este căsătorit cu Katerina Iuşcenko-Ciumacenko (a doua soţie) o americancă de origine ucraineană născută la Chicago. Soţia lui Viktor Iuşcenko a ocupat o funcţie oficială la Departamentul de Stat al SUA, aceea de asistent special al Secretarului de Stat pentru Drepturile Omului şi Afaceri Umanitare.

Viktor Iuşcenko s-a angajat să ducă Ucraina pe un drum nou din care va avea de câştigat poporul ucrainean.

Mihai Pînzaru

DIPLOMAŢIA ARTEI ŞI ARTA DIPLOMAŢIEI
Expoziţia de goblenuri a Nadiei Boieciko de la Suceava

Vineri 18 februarie 2005 a avut loc la Suceava vernisajul expoziţiei de goblenuri a Nadiei Boieciko, soţia Consulului General al Ucrainei la Suceava. Artista ucraineană, una dintre cele mai distinse soţii de diplomaţi aflaţi în misiune în România, a impresionat publicul cu o reuşită colecţie de goblenuri în care religia şi natura s-au îmbinat armonios. Menţionând faptul că arta goblenului a atras-o în timpul şederii la Suceava, Nadia Boieciko ne-a încântat cu pasiunea pentru frumos transpusă artistic într-o minunată colecţie care îi va reaminti de Bucovina.

Ideea oficialităţilor culturale şi politice ale Sucevei de a organiza această expoziţie, care a dat ocazia unui public larg de a o cunoaşte pe soţia diplomatului ucrainean, este binevenită.

Soţul artistei. Excelenţa sa, domnul Vasyli Boieciko, Consulul general al Ucrainei la Suceava, vădit emoţionat de prezenţa soţiei sale în mijlocul asistenţei sucevene, a rezumat în câteva fraze bunele relaţii româno-ucrainene precum şi faptul că ţările noastre au un viitor comun în Europa, menţionând că „România este cu unul-doi paşi înainte, iar Ucraina va avea de învăţat din experienţa europeană a României".

Un moment cultural - diplomatic de excepţie în care arta a pătruns în diplomaţie şi prin care diplomaţia se serveşte de artă.

Ioana Pînzaru

INTERVIU
acordat de Excelența sa, domnul prof. Romeo Săndulescu pentru primul număr al publicației „Icoana Bucovinei"

Interviul a avut loc la data de 21 noiembrie 2004

Romeo Săndulescu: Consul General al României la Cernăuți.

Căsătorit, doi copii. Licențiat în filologie al Universității din București. În perioada 1973-1989 a lucrat în domeniul culturii ca secretar literar și director al unor instituții culturale din România. Din 1990 activează în cadrul Ministerului Afacerilor Externe. A fost director la ***Direcția Românii din Vecinătate*** și la ***Direcția Românilor de Pretutindeni***. A fost colaborator la Ambasada României de la Chișinău. Specializări și perfecționări în cadrul M.A.E. precum și la Institutul de Administrație Publică de la Paris. Cursuri profesionale în domeniul diplomației în Spania, Italia și Franța.

1. Excelență, anul acesta s-au împlinit cinci ani de la reînființarea Consulatului General al României la Cernăuți. V-aș ruga să caracterizați în câteva fraze caracterul relațiilor româno-ucrainene la nivelul arealului arondat Consulatului pe care îl conduceți.

1. Da, într-adevăr, anul acesta am marcat, printr-o suită de manifestări, împlinirea a cinci ani de la reînființarea Consulatului General al României de la Cernăuți. Circumscripția consulară cuprinde, în afară de regiunea Cernăuți și regiunile Vinnița, Lvov, Ivano Frankivsk și Transcarpatia. Așadar, la nivel transfrontalier, apreciez că în această perioadă, relațiile au decurs normal, mai ales că există și sprijinul celor două Euroregiuni „Carpatica" și „Prutul de Sus" care au deja structuri specializate de cooperare: economică, culturală, administrativă, ecologică, etc.

Economic, în doi ani, Consulatul a creat o structură specializată printr-un Centru de Consultanță Economică Transfrontalieră (cu bază de date economice, oportunități de afaceri, legislație, etc.) să angreneze în activități economice aproape toate județele din România. Au fost lansate două scrisori deschise, în fiecare an, cu propuneri, inițiative și proiecte de investiții precum și crearea de întreprinderi mixte româno-ucrainene. Rezultatul ? Numai în acest an am primit și am relaționat peste 100 de delegații economice din România și Ucraina. Deși cifrele nu oglindesc totdeauna realitatea, (care este mai rapidă decât statistica), vă ofer doar două exemple: volumul de export, în prima jumătate a acestui an, la nivel transfrontalier a crescut, față de aceeași perioadă a anului trecut cu 18,8%, de la 43,4 milioane dolari la 52,9 milioane dolari.

Cultural, spectacolele artistice ale formațiilor etnicilor români și ucraineni dintr-o parte și alta s-au înmulțit. Aș aminti aici proiectul cultural „Întâlniri bucovinene" dar și festivalurile: „Florile Dalbe", „Mărțișor", „Ucrainocika", ș.a. Expozițiile de artă plastică s-au amplificat considerabil. Numai Consulatul General a inițiat și găzduit, la sediul său, 9 astfel de manifestări. Mai sunt probleme cu circulația cărții și a publicațiilor de limba română. Nu s-au realizat încă, cerințele insistente ale etnicilor români de a avea, la Cernăuți dar și în Transcarpatia câte o Bibliotecă și o Librărie de carte românească sau ansambluri folclorice și teatrale profesioniste. Condiții sunt, potențial intelectual și artistic, de asemenea.

Pe linie de învățământ, de exemplu, s-au înregistrat rezultate bune. În doi ani peste 100 de tineri din regiunile de care v-am vorbit au devenit studenți ai Statului Român iar circa 500 de copii din aceleași zone au beneficiat de tabere de vacanță în România, prin efortul nemijlocit al Consulatului.

Precum vedeți, la nivelul nostru, lucrurile evoluează în sens pozitiv. Depinde de noi toți să facem ca aceste relații să se întărească, să fie mai eficiente, mai pragmatice și, de ce nu să se amplifice !

2. Domnule Consul vă rugăm să menționați pentru cititorii noștri care sunt atribuțiile Consulatului General al României de la Cernăuți ?

2.V-aș putea răspunde scurt: conform „Convenției de la Viena, privind relațiile consulare, din anul 1963", care reglementează activitățile, din toată lumea, ale Consulatelor. Dar să detaliem !

În principiu, consulatele sunt misiuni diplomatice, care servesc, în probleme curente, umane, cetățenii țării de reședință și ai țării de origine. Desigur, nici noi diplomații de la Cernăuți, nici colegii noștri de la Consulatul General al Ucrainei de la Suceava, nu ne limităm, nu putem să ne limităm, doar la aceste atribuții tehnice! În arealul nostru de competență trăiesc astăzi atât etnici români cât și ucraineni. Ei au cerințele lor, ca de exemplu acelea de prezervare a limbii și culturii strămoșești, de cunoaștere și adaptare la viața socială a mediului din țara în care trăiesc.

3.Domnule Consul, noua publicație care va apărea simultan la Cernăuți și la Rădăuți și va avea o ediție on-line, pe Internet, pentru românii din diasporă, va fi un organ de presă al Asociației Flondor. Un loc special pentru noi îl reprezintă mormântul lui Iancu Flondor și biserica din cimitirul Storojineț, ctitorie a familiei Flondor. Sprijinul Guvernului României s-a materializat în multe sate din regiunea Cernăuți în care locuiesc români. Biserica și casa parohială din acest cimitir românesc reclamă un sprijin material pentru reparații. Sunteți dispus a solicita sprijin material din partea Guvernului României pentru a sprijini această comunitate românească aflată în zona de competență a Domniei Voastre ?

Ioana Pînzaru, Mihai Pînzaru, Romeo Săndulescu, consulul general al României la Cernăuți Ilie Ivan - consul general al României la Sankt Petersburg, Gheorghe Cornea, ambasadorul României la Kiev, Vichentie Nicolaiciuc și Costin Ionescu șeful Arhivelor Diplomatice din M.A.E. (28 mai 2004, 5 ani de la reînființarea Consulatului general al României de la Cernăuți)

3. Este o întrebare formată din mai multe întrebări. Să le luăm pe rând…Doriți să înființați o publicație. Foarte bine, mai ales că mărturisiți că va fi un ziar care se adresează, diasporei. Cred că vă gândiți și la românii din jurul României care, știți foarte bine nu se consideră diasporă! Este bine că doriți să puneți în valoare prin Asociația al cărei vicepreședinte sunteți - personalitatea complexă a lui Iancu Flondor. Așa cum spuneți chiar Dumneavoastră, Statul Român a acordat ajutoare importante în donații reprezentând obiecte de cult sau materiale de construcții pentru unele biserici din regiunea Cernăuți. Cu siguranță, dacă Parohia de la Storojineț va solicita sprijin pentru renovarea Bisericii, Consulatul General o va susține la forurile competente din România.

4.Exemplificați, vă rugăm, ce sprijin material a acordat Guvernul României prin diversele sale organisme, comunităților românești din Ucraina aflate în zona de competență a Consulatului General de la Cernăuți ?

4. Nu am o imagine completă asupra tuturor proiectelor, din această zonă susținute de România, mai ales că unele au demarat și chiar s-au finalizat înainte de venirea mea aici. Cunosc despre finalizarea Gimnaziului de la Crasna, a Bisericii de la Hrușeuți, a Centrului pentru Cercetări Actuale de la Hliboca, despre donația de 80 de icoane de la Horecea și altele !

Organismele care dispun de fonduri pentru sprijinirea comunităților românești din afara granițelor, în dorința lor de a păstra identitatea națională sunt bine stabilite în România. Ele sunt: Guvernul, prin Departamentul pentru Românii de Pretutindeni, Ministerul Culturii și Cultelor, Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului, Patriarhia Română și, evident, orice organizație neguvernamentală care reprezintă societatea civilă și dispune de fonduri. Așa că, aici poate avea inițiativă și Asociația Culturală „Flondor".

5.Domnule Consul, vă rugăm să caracterizați relațiile Dumneavoastră oficiale cu Administrația regională de la Cernăuți.

5. Relațiile cu Administrația regională de Stat, dar și cu cele raionale, cu diferitele departamente sunt foarte bune. Consulatul General al României de la Cernăuți este singura misiune diplomatică din zonă. Toți își pun mari speranțe în activitatea noastră. Și Administrația și cetățenii. Până acum nu i-am dezamăgit !

Din câte cunosc eu Administrația apreciază munca noastră și o sprijină pentru că se observă că se continuă cursul ascendent al activităților economice și culturale. Au fost înfrățite mai multe localități și școli din România și Ucraina; s-au realizat mai multe activități culturale, de referință. În plan consular au fost acordate cetățenilor ucraineni, în doar patru luni, peste 8.000 de vize, fără probleme deosebite. Guvernul României a făcut eforturi financiare pentru dotarea corespunzătoare a Consulatului, atât din punct de vedere logistic cât și al personalului.

6.Aveți legături oficiale și schimburi de informații cu misiunea Consulatului General al Ucrainei de la Suceava și cum le caracterizați ?

6.Este normal și firesc să avem relații profesionale cu colegii noștri diplomați ucraineni de la Consulatul General al Ucrainei de la Suceava! Un amănunt nu lipsit de importanță! La venirea mea la post, la Cernăuți, m-am oprit, mai întâi, la colegul meu, consulul general Vasyl Boiciko de la Suceava. Au fost stabilite și unele activități comune care s-au și materializat. Cooperăm ca lucrurile să meargă mai bine în cadrul Euroregiunilor „Prutul de Sus" și „Carpatica" (Trascarpatia) unde avem competențe comune. Stimulăm schimburile culturale și de afaceri. Ne preocupă mai buna asigurare a serviciilor consulare care trebuie să se afle la nivel european, pentru cetățenii care ni se adresează.

Într-un cuvânt caracterizez relațiile dintre cele două misiuni consulare ca fiind foarte bune și amiabile !

7. Care este poziția Consulatului General al României față de organizațiile românești de la Cernăuți ?

7 Poziția Consulatului, față de asociațiile culturale ale etnicilor români rezultă din statutul nostru de misiune diplomatică, de neimplicare în activitățile acestora. Mai precis, avem o poziție echidistantă față de toate asociațiile. De cooperare cu ele, de sprijin legal atunci, când repet, ele o cer, de stimulare a inițiativelor și proiectelor viabile ale acestora. Asociațiile etnicilor români au istoria lor, tradițiile lor. Au statute legale, au conduceri democratice, au activități și proiecte stabilite anual, sunt agreate și sprijinite de autoritățile locale. Important este ca ele să își continue starea de activitate, să se supună normelor și să respecte legile și într-un stat și în altul. Ele pot fi adevărate punți de cooperare între țările noastre !

8 Caracterizați, Vă rugăm, Excelență, viitorul relațiilor româno-ucrainene în general și a celor dintre județul Suceava și regiunea Cernăuți, în special.

8.În calitatea mea de consul general cu responsabilități stabilite prin „exequtor" pentru o zonă strict delimitată, nu sunt eu în măsură să caracterizez relațiile româno-ucrainene. În schimb despre relațiile dintre județul Suceava și regiunea Cernăuți, pe care le cunosc bine, pot spune că ele sunt bune și normale așa cum este firesc între două zone limitrofe, cu ascendent în istorie și cu posibilități reale de dezvoltare într-o Europă unită căreia, geografic și spiritual îi aparținem.

***

Vă mulțumesc Excelență, pentru amabilitatea de a ne fi acordat acest interviu, urmând ca în numărul viitor să inserăm interviul pe care va avea amabilitatea să ni-l acorde omologul Dumneavoastră de la Suceava, Excelența sa domnul Consul general al Ucrainei, Vasyl Boiciko.

(Interviu realizat de Mihai Pânzaru, redactorul-șef al publicației „Icoana Bucovinei")

CERNAUCA - DIN PARLAMENTUL ROMÂNIEI LA PRIMĂRIA RĂDĂUȚI

Au trecut 6-7 ani de la fulminantele discursuri din Parlamentul României a doi deputați bucovineni privind Cernauca Hurmuzăcheștilor.

Nimic nu s-a înfăptuit acolo din ceea ce s-a expus în Parlamentul României. Chiar și așa-zisul muzeu, *ca să fiu elegant*, nu mai există.

Troița de la mormântul lui Eudoxiu de Hurmuzaki nu s-a ridicat, nu s-a sfințit așa cum eram anunțați de către cei doi aleși ai neamului, unul aflat la Putere, altul în Opoziție.

Rețeaua de calculatoare pentru școala din Cernauca menționată de deputatul Puterii în obligația conducătorul unei unități bugetare, nu există. Totuși un televizor donat de organizația locală PNȚCD Rădăuți marchează un început promițător.

Școala din Cernauca așteaptă calculatoarele promise pentru care este în joc onoarea Parlamentului României. Deputatul Puterii putea găsi mijloacele financiare, dar nu s-a materializat obligația luată în Parlament. Ar fi fost de datoria Convenției Democrate să știe că de la înalta tribună a Parlamentului nu pot fi făcute promisiuni externe care să angajeze onoarea României și apoi acestea să nu fie respectate.

Parlamentul României trebuie de îndată să-și onoreze obligațiile luate de un parlamentar față de unitatea școlară de la Cernauca.

Referitor la troița de la mormântul lui Eudoxiu de Hurmuzaki, onoarea Bucovinei va fi salvată de primarul municipiului Rădăuți, Mihai Frunză. Acesta, după reușita de la Soroca unde a înfăptuit catapeteasma capelei cetății, reușește să dea o nouă lovitură de imagine Ministerului Culturii și Cultelor precum și Academiei Române.

Eudoxiu de Hurmuzaki a fost membru al Academiei Române, iar faimoasa sa colecție de documente a fost trimisă de aici, din Cernăuți și a intrat în patrimoniul acesteia, dar înaltul for științific l-a uitat. Nu i-a luat sub tutelă mormântul de la Cernauca, unde troița de stejar ridicată în anul 1934 a intrat într-o fază alarmantă de degradare.

În arealul acestei datorii sfinte, primarul de Rădăuți Mihai Frunză s-a angajat să ridice o nouă troiță de stejar la mormântul lui Eudoxiu de Hurmuzaki.

Stejarul provine din satul său natal Hilișeu, din ținutul Dorohoiului, iar meșterii sunt Emil Ianuș și Toader Chifan, cei ce au realizat și catapeteasma de la Cetatea Soroca.

Biserica și Dumnezeu vor fi din nou alături de această nouă realizare a primarului de Rădăuți, care, probabil dacă ar fi fost un senator sau deputat de Suceava ar fi înfăptuit mult mai mult din conținutul Testamentului Patriarhului de la Cernauca.

Așa va rămâne să monitorizăm ce vor face noii aleși ai Neamului.

Doamna ministru Mona Muscă și domnul președinte al Academiei Române, Eugen Simion, ar putea salva onoarea celor două înalte foruri pe care le conduc prin prezența lor în primăvară la sfințirea noii troițe de la mormântul academicianului EUDOXIU de HURMUZAKI.

Dumitru Catariuc (Cernăuți)

"Акт возрождения Украинского государства". Было также образовано украинское правительство в составе 15 министров во главе с Ярославом Стецько, ближайшим соратником С. Бандеры. Кроме того, вслед за фронтом, быстро двигавшимся на восток, были отправлены отряды ОУНовцев по 7-12 человек, всего около 2000 человек, которые, перехватывая инициативу у немецких оккупационных властей, формировали украинские органы местного самоуправления.

Реакция немецких властей на акцию бандеровцев во Львове последовала быстро: 5 июля в Кракове был арестован С. Бандера. а 9-го - во Львове Я. Стецько. В Берлине, куда доставили их для суда, С. Бандере объяснили, что немцы в Украину пришли не как освободители, а как завоеватели, и потребовали публичной отмены Акта возрождения. Не добившись согласия, Бандеру бросили в тюрьму, а через полтора года - в концлагерь Заксенхаузен, где он содержался до 27 августа (по другим источникам - до декабря) 1944 года. Братьев Степана Андрея и Василия в 1942 году в Освенциме забили насмерть.

Осенью 1941 года мельниковцы в Киеве также попытались сформировать украинское правительство. Но эта попытка тоже была жестоко пресечена. Было арестовано и в начале 1942 года расстреляно в Бабьем Яру свыше 40 ведущих деятелей ОУН-М, в том числе известная украинская поэтесса 35-летняя Елена Телига, возглавлявшая Союз писателей Украины.

К осени 1941 года разрозненные украинские вооруженные отряды Полесья объединились в партизанское соединение "Полесская сечь". По мере развертывания массового нацистского террора на Украине разрастались партизанские отряды. Осенью 1942 года по инициативе ОУН-Б произошло объединение партизанских отрядов бандеровцев, мельниковцев и

"Полесской сечи" в Украинскую повстанческую армию (УПА) во главе с одним из организаторов ОУН, высшим офицером недавно распущенного батальона "Нахтигаль" Романом Шухевичем (генерал Тарас Чупринка). В 1943-44 годах численность УПА достигала 100 тыс. бойцов и она контролировала Волынь, Полесье и Галичину. В её составе были отряды других национальностей - азербайджанцев, грузин, казахов и других наций, всего 15 таких отрядов.

УПА вела вооруженную борьбу не только с нацистскими и советскими войсками, постоянная война шла и с красными партизанами, а на территории Волыни, Полесья и Холмщины исключительно жестокие сражения происходили с польской Армией Крайовой. Этот вооруженный конфликт имел большую предысторию и сопровождался этническими чистками в самой изуверской форме с обеих сторон.

ОУН-УПА в конце 1942 года обращалась к советским партизанам с предложением о координации боевых действий против немцев, но договориться не удалось. Неприязненные отношения перешли в вооруженные стычки. А уже в октябре и ноябре 1943 года, например, УПА провела 47 боев с немецкими войсками и 54 с советскими партизанами.

До весны 1944 года командование Советской Армии и НКВД пытались изображать симпатию по отношению к украинскому националистическому движению. Однако после изгнания немецких войск с территории Украины советская пропаганда начала отождествлять ОУНовцев с гитлеровцами. С этого времени для ОУН-УПА наступает второй этап борьбы - борьба против Советской Армией. Эта война продолжалась почти 10 лет - до середины 50-х годов.

Против УПА вели боевые действия регулярные войска Советской Армии. Так, в 1946 году произошло около 2 тысяч боев и вооруженных стычек. в 1948 - около 1,5 тысяч. Под Москвой было организовано несколько баз подготовки кадров для борьбы с партизанским движением в Западной Украине. В эти годы среди заключенных ГУЛАГа каждый второй был украинцем. И только после гибели 5 марта 1950 года командующего УПА Романа Шухевича организованное сопротивление в Западной Украине пошло на спад, хотя отдельные отряды и остатки подполья действовали до середины 50-х годов.

После выхода из нацистского концлагеря Степану Бандере попасть в Украину уже не удалось. Он занялся делами ОУН. Центральные органы организации после окончания войны находились на территории Западной Германии. На заседании совета руководства ОУН Бандера был избран в бюро руководства, в котором он курировал Заграничные части ОУН.

На конференции в 1947 году Степан Бандера был избран руководителем всей Организации украинских националистов. К этому времени в Заграничных частях возникает оппозиция Бандере, которая упрекает его в диктаторских амбициях, а ОУН в том, что она превратилась в неокоммунистическую организацию. После длительных дискуссий Бандера решает подать в отставку и ехать в Украину. Однако отставка принята не была. Конференции ОУН в 1953 и 1955 годах с участием делегатов с Украины вновь избирали Бандеру главой руководства.

После войны семья С. Бандеры оказалась в зоне советской оккупации. Под вымышленными фамилиями родственники лидера ОУН были вынуждены скрываться от советских оккупационных властей и агентов КГБ. Некоторое время семья жила в лесу в уединенном домике, в маленькой комнате без электричества, в стесненных условиях Шестилетней Наталье приходилось ходить за шесть километров по лесу в школу. Семья недоедала, дети росли болезненными.

В 1948-1950 годах они под вымышленной фамилией жили в лагере для беженцев. Встречи с отцом были так редки, что дети даже забывали его. С начала 50-х годов мать с детьми поселилась в маленьком селе Брайтбрун. Здесь Степан мог бывать чаще, почти каждый день. Несмотря на занятость, отец уделял время для занятий с детьми украинским языком. Брат и сестра в 4-5-летнем возрасте уже умели читать и писать по-украински. С Наталкой Бандера занимался историей, географией и литературой. В 1954 году семья переехала в Мюнхен, где уже жил Степан.

15 октября 1959 года Степан Бандера отпустил охрану и вошел в подъезд дома, в котором он жил с семьей. На лестнице его встретил человек, которого Бандера уже видел ранее в церкви. Из специального пистолета тот выстрелил в лицо Степану Бандере струей раствора цианистого калия. Бандера упал, пакеты с покупками покатились вниз по лестнице.

Убийцей оказался агент КГБ 30-летний украинец Богдан Сташинский. Вскоре лично председатель КГБ Шелепин вручил ему в Москве орден "Боевого Красного Знамени". Кроме того Сташинский получил разрешение на брак с немкой из Восточного Берлина. Через месяц после свадьбы, которая состоялась в Берлине, Сташинский был направлен вместе с женой в Москву для продолжения учебы. Прослушивание домашних разговоров с женой дало основание начальству подозревать Сташинского в недостаточной лояльности к советскому режиму. Его отчислили из школы и запретили покидать Москву.

Жене Сташинского в связи с предстоящими родами весной 1961 года было разрешено выехать в Восточный Берлин. В начале 1962 года пришло известие о неожиданной смерти ребенка. Для похорон сына Сташинскому была разрешена непродолжительная поездка в Восточный Берлин. Были предприняты усиленные меры по наблюдению за ним. Однако за день до похорон (как раз накануне дня возведения берлинской стены) Сташинскому с женой удалось оторваться от сопровождения, следовавшего на трех автомобилях, и убежать в Западный Берлин. Там он обратился в американское представительство, где сделал признание в убийстве Степана Бандеры, а также в убийстве двумя годами раньше активиста ОУН профессора Л. Ребета. Разразился международный скандал, поскольку на XX съезде КПСС в 1956 году СССР официально провозгласил отказ от политики международного терроризма.

На суде Сташинский дал показания, что он действовал по указанию руководства СССР. 19 октября 1962 года суд города Карлсруе вынес приговор: 8 лет тюремного заключения строгого режима.

Дочь Степана Наталья Бандера своё выступление на суде закончила словами:

"Мой незабвенный отец воспитал нас в любви к Богу и Украине. Он был глубоко верующим христианином и погиб за Бога и независимую вол ьную Украину"

Pagină realizată de Ghenic Savcenko (Cernăuți)

CEL DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL ÎN UCRAINA: POLITICA PĂMÂNTULUI PÂRJOLIT APLICATĂ DE STALIN

Andrew Gregorowich

Stalin a fost atât de înfricoşat de Hitler încât nu s-a spus nimic despre el într-o perioadă de 11 zile după declanşarea invaziei germane din 22 iunie 1941.De-abia pe 3 iulie 1941 Stalin a rostit o proclamaţie la radio şi a condamnat acţiunile unor astfel de „prieteni precum şi Ribbentrop", care „au încălcat pactul de neagresiune". Stalin a anunţat de asemenea o politică a „pământului pârjolit" pentru Ucraina. În cazul unei retrageri forţate tot capitalul mobil trebuia să fie evacuat, inamicul nu trebuia să intre în posesia nici unei maşini, nici a unui motor nici a unui kilogram de grâu sau a unui litru de combustibil. Ţăranii colectivizaţi trebuiau să-şi evacueze turmele de vite şi să-şi predea grânele la stat pentru ca autorităţile să le expedieze spre est. Toată avuţia incluzând metalele neferoase. Grânele şi combustibilul care nu puteau fi evacuate trebuiau distruse fără ezitare. În zonele ocupate de inamic unităţile de partizani trebuiau să incendieze pădurile, depozitele şi mijloacele de transport.

Odata cu retragerea oficialilor sovietici s-au evacuat şase milioane de vite din Ucraina înspre Rusia, 150 de mari întreprinderi, mii de fabrici mici şi 300 000 de tractoare. URSS a evacuat de asemenea din Ucraina 3,5 milioane de muncitori calificaţi. În bătălia pentru Ucraina conform surselor sovietice partizanii ar fi aruncat în aer aproape 5000 de garnituri de tren ale inamicului, 607 poduri de cale ferată, 915 centrale şi au avariat peste 1500 de tancuri şi transportoare blindate.

Pe măsură ce autorităţile sovietice şi armata se retrăgeau din Ucraina în 1941, politica de pustiire a teritoriilor practicată de Stalin a lăsat urme adânci de distrugere, incluzând şi barajul Hidrocentralei Dneprogess de pe Nipru, care era parte a celei mai mari lucrări hidroenergetice din Europa. S-au mai distrus de asemenea nenumărate exploatări miniere şi întreprinderi industriale importante precum şi strada Kreşciatik din Kiev. Pe 3 noiembrie 1941, faimosul monument arhitectonic Catedrala Adormirii din Pecearska Lavra construită la Kiev în 1073 a fost distrus. Moscova a încercat să îi învinuiască pe germani de distrugerea acestui superb monument de arhitectură medievală ucraineană, dar s-a dovedit că de fapt a fost lucrarea unui grup de genişti sovietici care minaseră monumentul înainte de retragere, aruncându-l apoi în aer provocând pierderi germanilor. Moscova a ordonat de asemenea evacuarea spre est a guvernului Republicii Sovietice Socialiste Ucraina, a Academiei de Ştiinţe a Ucrainei, a întregului personal universitar din Kiev şi Harkov şi a oamenilor de ştiinţă, a tehnicienilor calificaţi, a funcţionarilor sovietici şi a majorităţii personalului NKVD-ului. Guvernul Ucrainei şi Academia de Ştiinţe au fost mutate la Ufa în Siberia.

Din moment ce guvernul RSS Ucrainenă părăsea ţara, nu mai exista nici o autoritate pe teritoriul Ucrainei pe timpul războiului.Ca o consecinţă Ucraina nu poate fi considerată o ţară colaboratoare cu nazismul aşa cum au fost Italia, Franţa vichistă, Slovacia, Croaţia, Finlanda, Ungaria şi România (de fapt forţele militare ale României, Ungariei şi Italiei au ocupat părţi din Ucraina). Doar italienii au adoptat o politică prietenoasă Ucrainei.

Ar trebui menţionat că s-a făcut o încercare de a se stabili un guvern ucrainean pe teritoriul acestei ţări. Pe 30 iunie 1941 Organizaţia Naţionaliştilor Ucraineni (OUN) condusă de Ştefan Bandera i-a luat prin surprindere pe germani prin anunţarea stabilirii unui guvern independent, avându-l ca prim ministru pe Yaroslav Stetsko. Aproximativ o săptămână mai târziu germanii au dezarmat acest guvern şi i-au arestat pe membrii acestuia.Bandera şi Stetsko au fost internaţi în lagărul de la Sachsenhausen (Germania) unde au petrecut tot restul războiului. Organizaţia Naţionaliştilor Ucraineni a sprijinit ideea unei Ucraine independente. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, organizaţia a fost divizată în două fracţiuni numite „melnykivţî" şi „banderivţî" conduse de Andrei Melnyk respectiv de Ştefan Bandera. Cele două fracţiuni au luptat atât împotriva naziştilor cât şi împotriva sovieticilor şi câteodată au avut divergenţe, dar au rămas unite în ideea independenţei Ucrainei. Moscova a văzut în ucrainenii naţionalişti o aşa zisă ameninţare şi a difuzat o propagandă ostilă intensă ponegrindu-l în special pe Bandera care a fost acuzat de crime împotriva ucrainenilor şi evreilor. Kremlinul a iniţiat de asemenea la începutul războiului o campanie prin care promova ataşamentul faţă de naţionalismul rusesc (şi nu sovietic), naţionalism şi şovinism care au culminat prin faimosul toast către poporul rus, rostit de Iosif Stalin pe 24 mai 1945.Dictatorul sovietic Iosif Stalin a fost un aprig duşman al poporului ucrainean. El a ucis şapte milioane de ucraineni în timpul foametei din 1933. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial din cauza lui au murit probabil alte milioane dintre aceştia, dar o statistică exactă este necunoscută.

(Reprinted din *FORUM UKRAINIAN REVIEW*, nr. 92, Spring 1995, published by Ukrainian Fraternal Association, USA. Traducere din limba engleză de Alexandru Racovitză-Flondor)

ROGOJEȘTI

Scrisori deschise

ASOCIAȚIA CULTURALĂ FLONDOR
RĂDĂUȚI, str. Grănicerului, nr. 1 A
Jud. Suceava

23 februarie 2005

Domnului Viktor Iușcenko Președintele Ucrainei Kiev

EXCELENȚĂ,

Conducerea Asociației Culturale Flondor vi se adresează în numele comunității ucrainene din satul Rogojești, jud. Botoșani, locuită în procent de 100% de cetățeni de etnie ucraineană, cu rugămintea de a face uz de prerogativele funcției de președinte al Ucrainei și a interveni pe lângă Administrația Regională Cernăuți pentru ca aceasta să sprijine construcția unui dispensar medical în localitatea Rogojești, comuna Mihăileni, jud. Botoșani, România.

Menționăm că cei aproximativ 1000 de locuitori de etnie ucraineană nu au avut niciodată un punct sanitar, cel mai apropiat dispensar fiind la circa 6 km. În timpul unor ierni de circa 4-5 luni satul rămâne definitiv izolat, drumul de acces fiind impracticabil, întreaga comunitate ucraineană rămânând fără nici un ajutor medical. Marea majoritate a populației este în vârstă, necesită îngrijire medicală și medicamente, lucru ce nu poate fi satisfăcut de autoritățile române.

Familia Flondor a acordat în permanență tot sprijinul umanitar acestei comunități până în anul 1945, când a fost băgată în pușcăriile comuniste.

Astăzi, familia Flondor prin intermediul Asociației pune la dispoziția comunității, în mod gratuit, un teren pentru construcția dispensarului, ocupându-se și de toate formalitățile necesare obținerii proiectului și autorizației de construcție.

Consiliului Județean Botoșani și Prefecturii Botoșani le vor reveni probabil sarcina de a finaliza lucrările și a asigura unitatea medicală cu personal de specialitate, noi sperând că prefectul de Botoșani va înțelege că locuitorii de etnie ucraineană ai acestei localități sunt totuși cetățeni ai României.

Având în vedere că Guvernul României a contribuit la construirea unor biserici și școli pentru comunitățile românești din regiunea Cernăuți, avem certitudinea, Domnule Președinte, că ne veți acorda sprijinul solicitat și veți dispune Consulului General al Ucrainei la Suceava să întreprindă toate demersurile legale pe lângă autoritățile române în vederea definitivării proiectului.

Vă rugăm, Domnule Președinte, să primiți asigurarea celei mai înalte considerații, iar victoria obținută de Revoluția Portocalie să ducă la bunăstarea poporului ucrainean.

Vicepreședinte,
Prof.drd. Mihai Pânzaru

Secretar,
Prof. ing. Ștefan Rotaru

Primit,9 iunie 1956
Vizat spre neschimbare 170
Notar Şef,

Vazut
La dos: carte
Cal. Carte

Declarație

Subsemnații,locuitori,domiciliați în orașul Siret,regiunea Suceava,cunoscînd rigările legii pentru o declarație neadevărată,pe a noastră răspundere și conștiință,declarăm următoarele:

Cunoaștem bine după nume și personal pe Flondor Gheorghe,care a avut domiciliul stabil în satul Rogojești,comuna Cîndești,raionul Siret,și știm din observațiunile noastre proprii,că numitul Flondor Gheorghe în timpul prigoanei rasiale a avut o atitudine corectă,democratică și binevoitoare față de populația evreiască, venindu-i în ajutor în momente critice în legătură cu prigoana rasială împotriva evreilor de către autoritățile fasciste.

Aceasta declarăm și susținem cu toată convingerea,fiind că îl cunoaștem de mulți ani.

Făcută la Notariatul de Stat al Raionului Siret,azi data de mai sus,în două exemplare.

Declaranți

Numele și pronumele	Buletin Seria nr	Data	Emis	Semnătura
Pariser Maximilian	Op. 123763	18-VIII-1954	Rădăuți	[semnătură]
Abraham Herman	S-g.059122	29-IX-1955	Rădăuți	[semnătură]
Vagner Chaschel	L.c.052051	16-I-1950	Siret	Vagner Chaschel
Laufer Iacob	L.c.052190	14-I-1950	Siret	Laufer Iacob
Schacher Moses-Leiser	L.c.126995	13-VI-1950	Siret	[semnătură]
Delfiner Israel	L.c.091067	23-I-1950	Siret	Delfiner Israel
Schafer Rudolf	L.c.052569	20-I-1950	Rădăuți	[semnătură]
Delfiner Isak-Leib	L.c.205051	10-VIII-1950	Siret	Delfiner
Fabian Lazăr	L.c.052641	20-I-1950	Siret	[semnătură]
Windisch Moses	L.c.165364	27-VI-1950	Siret	[semnătură]
Donenfeld Leon	L.c.052717	21-I-1950	Siret	[semnătură]
Hellenberg Mendel	L.c.123296	22-II-1950	Siret	Hellenberg

Declarația celor 12 familii evreiești din Siret care au fost adăpostite în imobilul Flondor de la Rogojești, fiind salvate de la deportarea în Transnistria.

GUVERNUL ROMÂNIEI
SECRETARIATUL GENERAL AL GUVERNULUI

Nr.15CA/105/12.02.2004

PÂNZARU MIHAI
Str. Grănicerului, nr.1A, Rădăuți, jud. Suceava

Referitor la reclamația administrativă formulată, prin intermediul dumneavoastră, de **Racovitza Cristian Alexandru, Racovitza Anca Eugenia** și **Racoviță Maria Georgeta** împotriva Hotărârii Guvernului nr.971/2002 privind atestarea domeniului public al județului Botoșani, precum și al municipiilor, orașelor și comunelor din județul Botoșani, vă comunicăm următoarele.

Ministerul inițiator al hotărârii, analizând temeinicia și legalitatea acesteia în raport cu aspectele semnalate de dumneavoastră, apreciază că reclamația este neîntemeiată și, în consecință, se impune menținerea actului administrativ.

MINISTRU
Eugen Bejinariu

Decizia Guvernului Adrian Năstase de a menține imobilul Flondor până în anul 2019, închiriat unui baron local cu suma de 3.60 dolari pe an.

CĂTRE GUVERNUL ROMÂNIEI

**Domnului Prim-Ministru
Călin Popescu Tăriceanu**

Domnule Prim Ministru,

Istorica familie Flondor din Bucovina care a avut merite incontestabile la apărarea drepturilor românilor în Imperiul Habsburgic și la făurirea României Mari a întâmpinat și întâmpină greutăți insurmontabile în recuperarea unui imobil ce a aparținut familiei Flondor, localizat în satul Rogojești, com. Mihăileni, jud. Botoșani, în care dorim a organiza CASA MEMORIALĂ FLONDOR.

Menționăm că deși am solicitat imobilul în baza Legii 10/2001 și suntem în posesia unei decizii judecătorești de retrocedare, baronii locali au forțat obstrucționarea aplicării legii și hotărârilor judecătorești.

Imobilul se află în comuna natală a domnului Octav Cozmâncă, iar persoane din administrația locală l-au închiriat fără a avea vreo calitate, și fără a exista vreo hotărâre a Consiliului Local, în mod fraudulos cu suma de 9750 lei/lunar, chirie neindexabilă, pentru o perioadă de 25 de ani unui baron local, pentru scopuri comerciale. Astfel, deși Statul Român încasează o chirie de numai 3,60 dolari SUA pe an, venitul chiriașului se poate cifra la mii de dolari, imobilul fiind închiriat pentru nunți, cumetrii și alte evenimente mondene.

În acest imobil familia Flondor a ascuns 12 familii evreiești în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, și noi dorim a organiza și o secție dedicată salvării evreilor de către diverși membri ai familiei inclusiv diplomatul Radu Flondor care a eliberat pașapoarte românești la Viena unor evrei bucovineni.

Acum când România și-a asumat Holocaustul, unii exponenți ai puterii locale și centrale refuză a ne permite să organizăm un muzeu în proprietatea ce a aparținut autorilor noștri, salvatori ai mai multor sute de evrei din Bucovina de la deportarea în Trasnistria.

Deși Ministerul Afacerilor Externe a căutat să ne sprijine în demersul nostru doi miniștri din cabinetul Adrian Năstase au obstrucționat în permanență proiectul refuzând retrocedarea imobilului ce a fost închiriat unui marcant exponent al întreprinzătorilor botoșăneni.

Deși în situația contabilă a imobilului au existat și există numeroase fraude fiscal-contabile pe care noi le-am reclamat Parchetului de pe lângă Judecătoria Dorohoi s-a dispus neînceperea urmăririi penale, întrucât deși faptele există, a intervenit prescripția răspunderii penale. Faptele de corupție sunt refuzate de a fi cercetate, lucru inexplicabil.

În speranța că veți fi alături de noi în a introduce în circuitul cultural-istoric acest imobil ai cărui proprietari suntem, scutindune de a chema într-un proces Statul Român în fața Curții Europene a Drepturilor Omului vă rugăm a interveni cu toată forța pentru ca proprietatea familiei Flondor să nu fie obiectul unor recompense pentru anumite servicii aduse vreo unui partid.

Primiți vă rugăm asigurarea celei mai înalte considerații.

Moștenitorii
familiei Flondor

Având în vedere necesitatea atestării apartenenței bunurilor la domeniul public de interes județean sau local, după caz, în baza prevederile art. 21 alin. (3) din Legea nr. 213/1998, inițiem și propunem spre adoptare de către Guvern a Proiectului de hotărâre pentru atestarea apartenenței bunurilor la domeniul public al județului Botoșani și domeniul public local al comunelor, orașelor și municipiilor din județul Botoșani.

MINISTRUL ADMINISTRAȚIEI PUBLICE
Octav Cozmâncă

PREFECTUL JUDEȚULUI BOTOȘANI
Costică Macaleți

PREȘEDINTELE CONSILIULUI JUDEȚEAN BOTOȘANI
Ioan Aniculăese

AVIZĂM FAVORABIL

MINISTRUL FINANȚELOR
Mihai Nicolae Tănăsescu

MINISTRUL JUSTIȚIEI
Rodica Mihaela Stănoiu

Proiectul prin care s-a obținut o Hotărâre de Guvern de introducere a imobilului Flondor în domeniul public, deși a fost închiriat pentru 25 de ani unei societăți comerciale.

MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE

Nr.A3/176 19.02.2004

Domnule Vicepreședinte,

Ne este deosebit de plăcut să aflăm despre proiectul dumneavoastră privind amenajarea în conacul familiei Flondor din Rogojești a unei case memoriale Flondor și a muzeului Bucovinei.

Inițiativa Asociației ni se pare lăudabilă, întrucât se constituie într-un act reparatoriu față de memoria baronilor Flondor, care au dat țării oameni politici și diplomați de marcă.

Conducerea MAE m-a abilitat să vă comunic că instituția noastră, pe care vă rog să o înscrieți printre sprijinitorii acestui proiect, va face tot ce stă în competența sa, pentru rezolvarea pe cale legislativă (și nu judiciară) a cazului pe care ni l-ați prezentat.

Până la soluționarea, sperăm favorabilă a acestui caz, vă rog să primiți domnule profesor, asigurarea stimei mele deosebite.

Prof. univ. dr. Aurel PREDA
Ambasador,
Șeful Corpului de Control al Ministrului

Domnului Prof. Dr. Mihai PÂNZARIU
Vicepreședinte Asociația Culturală „Flondor"
Rădăuți

Elizabeth Welt Trahan
222 North East Street, Apt. 1, Amherst, MA 01002

September 5, 1999

TO WHOM IT MAY CONCERN

This letter is to attest to the fact that in June 1943 the Romanian Consul General in Vienna, Mr. Radu Flondor, saved my father's and my lives when the German SS were rounding up Romanian citizens and deported them to concentration camps.

As I have described in my memoir, Walking with Ghosts. A Jewish Childhood in Wartime Vienna (Peter Lang Publishing 1998), also available in a German translation as Geisterbeschwörung. Eine jüdische Jugend im Wien der Kriegsjahre (Picus Verlag Wien 1996), having escaped from our apartment, we went to the Consulate-General hoping for protection, and Mr. Flondor immediately protested to Berlin and Bucharest on behalf of us and the three or four others who had sought shelter at the Consulate-General. Upon being brushed off, he offered sanctuary at the consulate to us, until the transport would have left, and requested that his staff take care of us in terms of food and sleeping quarters. This was done.

At that point my father, Ing. Albert Welt, suggested that he seek to secure the property and bank accounts of those Romanians who had been seized, so that it would eventually be returned to them. My father volunteered to go to the Gestapo and negotiate along these lines, and Mr. Flondor had an authorization drawn up for him to negotiate on the behalf of the Consulate General. My father returned, announcing that he had succeeded, and Mr. Flondor suggested he keep the authorization showing his link to the consulate, in case this might help us later on. I don't know if it did but assume so. (I was a teenager then, and my father did not share all information with me, on the principle that the less I knew the better.)

I do not know if the others that Mr. Flondor protected during those two or three days survived. I only know that they planned to cross the border and get back to Romania, and that one was called Martin Katz. But I do know that without Mr. Flondor's and the consulate's help during those days, my father and I would have been deported and probably not survived.

I hope that the above may help honor Mr. Flondor at least posthumously.

Sincerely,

Dr. Elizabeth Welt Trahan
Amherst, MAssachusetts

Commonwealth of Massachusetts
Hampshire, S.S. Date 9 7 99
Then personally appeared the above named ELIZABETH W. TRAHAN
and acknowledged the foregoing instrument to be his free act and deed, before me.

Declarația autentificată a doamnei prof. univ. Elisabeth Trahan, cetățeancă a SUA, salvată de la deportarea la Auschwitz de către Radu Flondor, consul general al României la Viena.

Caseta tehnică:
Director: Dr. ing. Alexandru Racovitza- Flondor
Redactor șef: Mihai Pânzaru-Bucovina
Redacția: Ghenic Savcenko (Cernăuți), Ioana Pânzaru, Mircea Rusu, Ștefan Rotaru, Emil Ianuș, Dumitru Catariuc (Cernăuți)

Tipar: S.C. ROF S.A. Suceava
Tehnoredactare computerizată: Rose Matei
ISSN: 1841 – 0545 **Difuzare gratuită**